

Den Ottende Sang

Katekismesangene – Petter Dass

Nedtegnet av Lindeman i 1870 etter Ole Andersen

Jeg troer paa den Hellig Aand

O Hellig Aand, vi siger dig
Een ævig GUD at være,
Og dig tilleggis visselig
Ald Mayestat og Ære.

Er Fader GUD? er Sønnen GUD?
Da est du GUD deslige;
De Tre Personer raabis ud
I Guddom alle lige.

Personerne beregnis Tre,
Vi veed af ingen flere;
Men Een er GUD i Værelse,
Een GUD og ikke mere.

Een for den anden tegnet staar,
Hvad hver Person anrører,
Men Een for anden dog ey vaar,
Hvad Guddoms Kraft tilhører.

O Hellig Aand! jeg gierne dig
Tilbørlig Priis vil give;
Men du est U-begribelig,
Hvo kand dig ret beskrive?

At Væjret blæs, det hører mand,
Man hører vel det brommer,
Men det gaar over ald Forstand
Hvor fra? Hvorthen det kommer?

O Hellig Aand! vi vel ogsaa
Din Dyyd og Gaver hører;
Men hvo er den, det kand forstaa,
Hvordan det Værk du fører?

GUds Rige kommer ikke saa,
At mand derpaa kand tage,
Og ey med Finger peege paa,
Som paa et Lius og Stage.

See, Væjret blæser af og til,
Og om Forlov ey beder,
GUds Aand paafalder hvem hand vil
Og fylder alle Stæder.

Hvort skal jeg for GUds Aand henfly?
Og mig een Plads opleede?
Drog jeg til lengst fraliggend' By,
Da est du der tilstæde.

Far jeg høygt op til Himmelen?
Du est for mig derinde;
Far jeg til Verdens Ende hen?
Da skal du mig der finde.

Om nogen mod Forhaabning dig
GUds Navn og Titel nægter,
En Kiætter er hand visselig
Fordømt blant alle Secter.

Hvo vitterlig med fri Forsæt
GUds reene Sandhed hader,
Og ey der efter angtrer det,
Og ey sin Vey forlader.

Hand vist imod den Hellig Aand
En farlig Synd bedriver,
Som til en Knude, Saar og Baand
Oppaa hands Hierte bliver.

Vi kand og det i Skriften see,
At HErrens Aand er vorden
Beregnet ind iblant de Tre,
Som vidner her paa Jorden.

Lad Mammonisten søge Trøst
I Guld og Ædelsteener,
Lad Bondemanden see sin Løst
I Græs-grod Ager-Reener.

Udvælge lad den lækre Tand
I Giæstebud sin Glæde,
Hos Vinen lad Vellystens Mand
Opsøge sig et Sæde.

Lad andre kun, som ofte skeer,
Med Verden sig bemøye,
Men jeg, ô søde Aand! henseer
Til dig med Troens Øye.

Du gjør, at jeg er glad i GUD,
Og kand min Sorg forglemme,
Du sender tit et Trøstes Bud,
Naar Hiertet er i Klemme.

Saa tit og jeg beængstet gaar
For GUDs Vand-Vovers Floder,
Og for min Synd, som hos mig staar,
En ivrig GUD formoder.

Da bær du Naadens Olje-Blad
Til mig, du Himmel-Due!
Du siger: Kiære Siæl vær glad,
Hvad haver du at grue?

Hvad reddis du? GUDs Vredes Flod
Er falden ned og senket,
Din Synd, formedelst Jesu Blod,
Ey bliver eftertænkket.

Du giver en langt anden Trøst,
End Verden giver sine,
Hvis Trøst begyndes med en Løst,
Og endes med en Pine.

Thi Verden først den beste Viin
For sine veed at skienkke,
Men siden maa de fulde Sviin
Den tykke Bærme sænkke.

Men Hellig-Aand, din Fred og Fryd
Vor' Hierter bedre glæder,
Saa vi ved dig fra Dyd til Dyd
Alt frem og frem indtræder.

Om Hiertet mig fordømme vil,
Og ingen Trøst tillader,
Da skal GUDs Aand mig skynde til
At raabe: Abba, Fader!

Hvad Kirkens Tienner' tale bør
Du dennem det indgiver,
Skal Ordet giennem Ørets Dør,
Dør-Vogteren du bliver.

Part er opliust i Lægedom,
Part har Naturens Gaver,
Part vender Tungemaal om,
GUDs Aand det eene laver.

Part færdig er i fremmet Sprog,
Part Harpen slaar og spiller,
Part er i Konster næt og klog,
GUDs Aand det alt bestiller.

Hand løser bunden Tunge-Baad,
Hand lærer GUD at kiende.
GUD Fader, Søn og Hellig Aand,
Skee Priis foruden Ende!